

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jany Kábrtové ve věci žalobce **A. F.**, zast. JUDr. Janou Kopáčkovou, advokátkou v Praze, Kroftova 1, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel, se sídlem v Praze, Budějovická 1387/7**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. ledna 2015, č. j. 1476/2015-900000-304.3,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj, a dané rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků podle § 42 a § 42a zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) je rozhodnutím předběžné povahy, na jeho základě dochází k zajištění vybraných výrobků v situaci, kdy kontrolovaná osoba není schopna na místě prokázat jejich zdanění (ust. § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních). Uvedl, že z povahy věci takové opatření v sobě nutně obsahuje jistý prvek nejistoty, když skutková otázka není ještě postavena najisto. Pro zajištění vybraných výrobků

postačí, aby tu byl důvodný předpoklad, že se o nedovolené nakládání s vybranými výrobky jedná, čemuž nasvědčovalo senzorické posouzení předmětných výrobků, u kterých ostatně není sporu o tom, že se jedná o tabák (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 51/2011).

Dále žalovaný upozornil, že odvolání proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků se posuzuje v odvolacím řízení na základě skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době jeho vydání a jeho předmětem nemůže být zejména po novele tohoto zákona účinné k 1. 5. 2011, to, co je předmětem dalšího řízení – dokazování v řízení o zajištění vybraných výrobků. Jinými slovy nemůže předjímat rozhodnutí ve věci samé, ale může se toliko zabývat tím, zda byly splněny podmínky pro zajištění předmětných výrobků v okamžiku kontroly. Žalovaný tak konstatoval, že rozhodnutí o osudu zajištěných vybraných výrobků je pak plně v dispozici správce daně v prvním stupni. Považoval rovněž za zřejmé, že pro posouzení toho, zda se o tabákový výrobek jedná či nikoliv, bude rozhodné, zda bude mít pro účely daňového zařazení vlastnosti podle některého z ust. § 101 zákona o spotřebních daních a nikoliv to, jak se na tabákový výrobek dívá potravinový předpis k provedení zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů.

Žalovaný rovněž upozornil, že žalobcem uváděný zákon č. 527/1990 Sb., o ochraně průmyslových vzorů, se pak týká zcela něčeho jiného, a to vynálezů a zlepšovacích návrhů, nikoliv ochrany průmyslových vzorů. Upozornil rovněž, že tento zákon se definicí pojmu „výrobek“ vůbec nezabývá, natož pak způsobem, jaký uvádí žalobce.

Žalovaný upozornil rovněž na fotodokumentaci pořízenou při zajištění. Z daných fotografií a popisů odebraných vzorků vyplývá, že se v tomto případě nejedná o celé tabákové listy, jak je uvedeno v odvolání, ale o sušené plošné na různě velké fragmenty nepravidelně dělené části zřejmě částečně odřapíkováných a neodřapíkováných tabákových listů, úlomků, možná i část žil a lamel. Celní úřad tedy důvodně usoudil po vizuálním a senzorickém posouzení i na základě svých předchozích zkušeností z kontrolní činnosti, že se může jednat o některý z ostatních tabáků ke kouření ve smyslu ust. § 101 zákona o spotřebních daních. Ke zjištění toho, zda a o jaký konkrétní tabák ke kouření se jedná, byly odebrány vzorky k analýze a v této věci je tedy vedeno další dokazování v zahájeném řízení o zajištěných vybraných výrobcích.

Žalovaný uzavřel, že pro zajištění takového tabáku tedy byly splněny zákonné podmínky, když předložený nákupní doklad neobsahoval náležitosti dle ust. § 5 zákona o spotřebních daních.

V podané žalobě žalobce uvedl, že byl procesním postupem žalovaného zkrácen na svých právech, když žalovaný díky písařské chybě žalobce (uvedení mylného čísla zákona) naprosto odmítl řešit důvod uvedený v jeho odvolání. Přitom z textu odvolání bylo naprosto zřejmé, čím žalobce argumentuje, neboť kromě špatného čísla zákona (místo čísla 207/2000 Sb. uvedl nedopatřením číslo 527/1990 Sb.) uvedl jeho celý správný název, a to zákon o ochraně průmyslových vzorů, i zcela správně uvedl celou definici „výrobku“, která je v tomto zákoně uvedena. Žalobce odkázal na ust. § 115 odst. 1 a § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb.,

daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a dospěl k závěru, že došlo k procesnímu pochybení. Pokud měl totiž žalovaný pochybnosti o tvrzené skutečnosti, mohl žalobce vyzvat k odstranění vad podání. Je totiž naprosto zřejmé, že žalovaný takto nepostupoval a pouze účelně využil písařské chyby v odvolání a následně se tak nevypořádal se všemi důvody, v nichž žalobce spatřoval nesprávnost rozhodnutí celního úřadu.

Dále žalobce uvedl, že ve všech svých odvoláních zastával stále stejný konstantní názor, přitom krajské celní orgány uvádějí různá ustanovení zákona o spotřebních daních a jejich postup je naprosto nejednotný. V rozhodnutích uvádějí, že nařizují propadnutí dle § 101 odst. 6 zákona o spotřebních daních, dále že se jedná o vybrané výrobky dle ust. § 1 odst. 1 písm. a) dané právní úpravy nebo rozhodují o zajištění dle ust. § 101 odst. 3 písm. c) dané právní úpravy. Dále žalobce uvedl příklad, že Celní úřad v Karlových Varech v rozhodnutí o zajištění dokonce žádné ustanovení zákona ve vztahu k zařazení tabákových listů neuvedl. Žalobce proto upozornil, že je pro něho velmi matoucí vyznat se situaci, kdy téměř každý celní krajský orgán řadí tabákové listy pod jiné ustanovení zákona o spotřebních daních.

S odkazem na ust. § 1 odst. 1 a ust. § 101 zákona o spotřebních daních žalobce dovodil, že aby mohly tabákové listy podléhat dani z tabákových výrobků, musí být výrobkem, tedy předmětem, který prošel výrobním procesem a zároveň musí splňovat zákonem stanovené podmínky uvedené v jednom z odstavců ust. § 101 dané právní úpravy. Upozornil, že definice výrobku je uvedena v zákoně č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů, kde je konstatováno, že „výrobkem je průmyslově nebo řemeslně vyrobený předmět, včetně součástí určených k sestavení do jednoho složeného výrobku, obal, úprava, grafický symbol a typografický znak, s výjimkou počítačových programů. Výrobní proces, na základě kterého výrobek vzniká, je pak popsán v zákoně o spotřebních daních jako proces, při kterém: „1) vybraný výrobek vznikne, 2) z vybraného výrobku, který je předmětem daně, vznikne vybraný výrobek, který je jiným předmětem daně, s výjimkou činností podle ust. § 45 odst. 12 a 3) z minerálního oleje, který je uveden pod jedním kódem nomenklatury, vznikne minerální olej, který je uveden pod jiným kódem nomenklatury, s výjimkou činností podle ust. § 45 odst. 12“. Žalobce rovněž upozornil, že posouzením výroby se již zabýval ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2005, č. j. 5 Afs 161/2004-66 Nejvyšší správní soud, v němž vyslovil, že „pokud žalobce nakoupenou surovinu dále přesíval, třídil, rozvažoval, balil a konečný produkt označil názvem, který předurčoval jeho účel použití, zhotovoval předmět – výrobek určený k odbytu, tedy vyráběl.“ Tyto úvahy potvrzují názor žalobce, že jím prodávané tabákové listy, hodnoceny v protokolech laboratoří jako sušený částečně odřapíkový tabák, nejsou vybraným výrobkem, neboť nesplňují definiční znaky výrobku, tedy předmětu, který je výsledkem výrobního procesu, jak je popsáno v judikátu Nejvyššího správního soudu. Jde totiž o tabákové listy, které byly vypěstovány jako rostlina *Nicotiana tabacum*, definované ve vyhl. č. 344/2003 Sb., kterou se stanoví požadavky na tabákové výrobky, v ust. § 1 písm. n) jako surový tabák, který je charakterizován jako přirozeně nebo uměle sušené tabákové listy rostliny, jakož i jiné její části, určené pro průmyslové zpracování. Žalobce nakoupenou surovinu nepřesívá, netřídí ani ji nebalí a konečný produkt neoznačuje žádným názvem či samolepkou. Pouze tyto sušené listy dováží, skladuje a v prodejnách prodává koncovým spotřebitelům. Přitom Celně technická laboratoř, která vyhotovuje analýzy zajištěných vzorků v provozovnách žalobce, uvádí, že

vzorek nelze kouřit bez další úpravy. Žalobce tedy dle jeho přesvědčení nesplňuje ani jednu ze základních podmínek, na základě nichž by se mohlo konstatovat, že jde o tabákový výrobek podléhající spotřební dani. Jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud, způsobilost ke kouření je základním kritériem pro posouzení, zda se jedná či nejedná o vybraný výrobek ve smyslu zákona o spotřebních dani. Žalobce přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 60/2013-31.

Dále žalobce upozornil, že žalovaný má v jeho věci k dispozici již značné množství laboratorních analýz a ty již byly součástí soudního sporu, v němž žalovaný neobstál, a přitom ve svém jednání nadále pokračuje. Argumentací žalovaného, že lze domácím zpracováním nebo nadrcením tabákové listy proměnit ve výrobek, který lze kouřit, považuje žalobce s odkazem na judikát Nejvyššího správního soudu za účelovou. Pro hodnocení je totiž důležitý okamžik zajištění a stav odebraného vzorku a nikoliv budoucí teoretická činnost, která promění tabákové listy na tabákový výrobek. Žalobce upozornil, že zajištěné tabákové listy byly v protokolech Celní technické laboratoře opakovaně hodnoceny následujícím způsobem: *„předložený vzorek sušený částečně odřapíkový tabák. Vzorky stejného typu byly laboratoří v poslední době mnohokrát zkoušeny. Ve všech předchozích případech vedly výsledky zkoušení ke konstatování, že vzorek nelze kouřit bez další úpravy. K tomu, aby ho bylo možné kouřit, by bylo nutné ho nařezat, pak zabalit do cigaretového papírku, naplnit do cigaretové dutinky nebo lulky. Pokud by byl tento typ vzorku upraven na drcení, například v mixéru, pak laboratoř zjistila, že i takto upravený vzorek lze kouřit, ale pouze po naplnění do cigaretové dutinky. Laboratoř se nemůže vyjádřit k otázce, zda je tabák předmětem daně podle § 101 zákona o spotřebních daních.“* K tomu žalobce uvedl, že celní orgány nemohou přičítat k jeho tíži, že prodává tabákové listy či sušený částečně odřapíkový tabák, který lze upravit do podoby výrobku, aby mohl být následně kouřen. Žalobce zdůraznil, že prodává tabákové listy ve formě, ve které, jak uvádí Celně technická laboratoř, kouřit nelze.

K žalovaným uváděné judikatuře Nejvyššího správního soudu - rozsudku sp. zn. 7 Afs 51/2011 - žalobce uvedl, že žalovaný argumentuje pouze částí tohoto rozsudku a opomíná dodat její další část, v níž tento soud uvádí: *„zároveň však ust. § 115 odst. 3 zákona o spotřebních dani neumožňuje kontrolním orgánům svévolné zajištění jakéhokoliv výrobku jako výrobku tabákového, nýbrž pouze zajištění takového výrobku, o němž lze s přiměřenou pravděpodobností mít za to, že se o tabákový výrobek ve smyslu zákona o spotřebních dani jedná“*. K tomu dále uvedl, že se v jeho případě jedná o stovky či tisíce zajištění, takže dochází k porušování jeho práv na svobodu podnikání, když v jeho případě dochází k zabavení desítek či stovek kilogramů tabáku v celkovém množství dosahujícím již několika tun. Žalobce tak posléze nemá co prodávat, přesto musí platit nájem a prostoje zaměstnanců. Pokud tedy celní orgány jeho prodejny navštěvují několikrát do týdne a opakovaně provádějí zajištění všeho, co se na prodejně nachází, nejde již o výkon řádného zajištění, nýbrž o svévoli a vědomé porušování tohoto institutu. Postupem celních orgánů tak dochází k ohýbání institutu zajištění jako preventivního nástroje celní správy na represivní nástroj sloužící k ekonomické likvidaci subjektů. Žalobce upozornil, že žalovanému musí být známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterého byl sám jako žalovaná strana účastníkem a které se týkalo stejné věci, tedy rozhodnutí o zajištění. Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného zamítl. Žalobce je tak na základě uvedeného přesvědčen, že jím prodávané tabákové listy

nejsou výrobkem, který by prošel výrobním procesem a nesplňují též ani nezbytnou podmínku možnosti jejich kouření. Žalobce pro dokreslení svého tvrzení uvedl mediální výroky osob zúčastněných na vybírání daní, které jsou dle jeho názoru v přímém rozporu s rozhodnutím krajských celních orgánů a žalovaného. Žalobce poukázal na to, že zaměstnanci celní správy uvádějí, že po úpravách v drtičkách je tabák možné kouřit a takový pak následně podléhá spotřební dani. To ale očividně celním orgánům nevadí, když zabavují tabákové listy ve stavu, v kterém kouřit nejdou. Žalobce dále podotkl, že od 28. 6. 2013 podniká v České republice na základě živnostenského oprávnění. Od 1. 7. 2013 pak začal otevírat provozovny, v kterých jsou prodávány tabákové listy. Aby bylo zřejmé, jakému masivnímu postupu ze strany celních orgánů musí čelit, uvedl žalobce ve své žalobě pro přehled tabulku obsahující počet rozhodnutí, usnesení a protokolů z místních šetření, které mu byly v posledních zhruba čtyřech měsících doručeny.

Žalobce následným podáním ze dne 24. 2. 2015 navrhl doplnění důkazů o výsledky dvou svědků: 1) F. H., zástupce ředitele Celního úřadu pro Královéhradecký kraj a dále 2) R. N., zaměstnance Celního úřadu pro Královéhradecký kraj. Činí tak z důvodu, že se svědek 1) vyjádřil dne 24. 2. 2015 pro Novinky.cz v článku: „Polák prodával tabákové listy bez daní, stát ošidil o 80 milionů“ a svědek 2) se vyjádřil dne 24. 2. 2015 pro Hradec.idnes.cz v článku „Dovozem tabáku způsobil Polák škodu 84 milionů. Chytl ho tým Kobra.“, kde uvádí: „zjistili jsme, že muž dováží ze zahraničí tabákové listy, které nejsou předmětem spotřební daně, a tady je upravuje“.

Dále žalobce předložil soudu doplnění žaloby o článek Fiedler: „Ano, prostě to zamázneme.... aneb jak jsme o pár milionů přišli“ (Parlamentní listy.cz ze dne 25. 2. 2015) a dále o právní rozbor vládního návrhu novely zákona, kterým se mění zákon o spotřebních daních.

Následně zaslal žalobce krajskému soudu další procesní návrh, v němž žádal, aby bylo jeho žalobě vyhověno bez nařízení jednání. Odkázal přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2015, č. j. 5 Afs 26/2015 - 29. Pro daný spor jde dle jeho názoru o zásadní rozhodnutí, neboť se jedná o skutkově i právně téměř shodný případ (vyjma některých malých odlišností jako např. úprava glycerinem pomocí stříkání listů ve věci Eko-Tabaku, s. r. o. či drcení listů jeho zaměstnanci apod.) týkající se sušených částečně odřapíkových tabákových listů nabízených k prodeji konečným spotřebitelům, které byly celní správou zajištěny a u kterých bylo nařízeno propadnutí dle § 101 odst. 6 zákona o spotřebních daních ve znění platném do 1. 7. 2015. Žalobce uvedl, že dle zásady in dubio pro libertate, která plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR, nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod) a která byla mnohokrát judikována jak Ústavním soudem, tak Nejvyšším správním soudem, je nezbytné, pokud je k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Žalobce tak dospěl k závěru, že pokud sám žalovaný tvrdí, že k novele došlo z důvodu zpřehlednění právní úpravy, byla do té doby tedy nepřehledná. Žalobce se tak stal obětí boje celní správy s „legálními daňovými úniky“ a možností lidí chovat se a podnikat v rámci právního řádu v mantinelech právního termínu „praeter legem“. Žalobce měl za to, že jeho argumentům dává nově za pravdu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2015, č. j. 5 Afs 26/2015 – 29, které uvádí následující: „*Není pochyb o tom, že ke zodpovězení těchto obecných otázek výkladu čl. 2 odst. 1 písm. c) bod ii),*

respektive čl. 5 směrnice 2011/64/EU je v konečné instanci příslušný výlučně Soudní dvůr Evropské unie a že Nejvyšší správní soud jakožto soud, proti jehož rozhodnutí v této věci není opravný prostředek přípustný, má podle čl. 267 třetího pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie povinnost obrátit se na Soudní dvůr s předběžnými otázkami, ledaže by tyto otázky bylo možné v plném rozsahu posoudit na základě stávající judikatury Soudního dvora (acte éclairée), případně že by odpověď na dané otázky byla zřejmá a jednoznačná a nevzbuzovala by pochybnosti o možnosti jiného výkladu ani při porovnání různých jazykových verzí směrnice 2011/64/EU (acte clair). Nejvyšší správní soud současně neshledal, že by bylo možno tuto stěžejní otázku vyložit na základě obecných zásad výkladu, z nichž by se nastíněné otázky jevily natolik nespornými, aby je bylo možné považovat za acte clair. Pojem ostatní tabák ke kouření, jako skupina tabákových výrobků, jež jsou předmětem spotřební daně, není ve směrnici 2011/64/EU blíže obsahově vymezen a vyložen, tudíž porovnání různých jazykových verzí uvedené směrnice nemá v tomto případě žádného významu... Žalobce tedy upozornil, že sám Nejvyšší správní soud uvádí, že odpověď na dané otázky není zřejmá a jednoznačná a vzbuzuje pochybnosti o možnosti jiného výkladu. A jak uvádí Ústavní i Nejvyšší správní soud, pokud je k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je nutné volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Na základě principu in dubio pro mitius a vzhledem k shora uvedenému je na místě již na základě shora uvedeného usnesení Nejvyššího správního soudu žalobě vyhovět.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že konat místní šetření ve smyslu § 78, 80 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“) a v jejich rámci kontroly zdanění ve smyslu § 42 zmíněného zákona o spotřebních daních, jakož i případné přijímání ochranných (předběžných) opatření ke zboží, jež vykazuje znaky vybraných výrobků ve smyslu zákona, je zákonnou kompetencí celních orgánů při správě spotřebních daních a nelze je jako takové pro futuro zakazovat. Nejvyšší správní soud obdobné téma rozvedl v rozsudku č. j. 5 Aps 3/2011 – 101. Proti předmětnému předběžnému opatření, jímž zajištění vybraných výrobků je, lze brojít nejen odvoláním, popř. odvoláním proti rozhodnutí ve věci samé, tak i žalobou proti tomuto rozhodnutí, jak uvedl soud. Žalobce poněkud přehání počty provedených kontrol a jejich dopady, což vyplývá i z jím vytvořené tabulky, nicméně důvodnost postupu celních orgánů lze dovodit i z již meritorně pravomocně skončených řízení ve věci zajištěných vybraných výrobků, kdy bylo rozhodnuto o jejich propadnutí podle § 42d zmíněného zákona o spotřebních daních.

Dále žalovaný s odvoláním na svoje předešlá rozhodnutí ve věci zajištění vybraných výrobků uvedl, že k vlastním odvolacím důvodům je třeba říci, že pro posouzení toho, zda se o tabákový výrobek jedná či nikoliv, je rozhodné, zda má pro účely daňového zatřídění vlastnosti podle některého z ustanovení v § 101 zákona o spotřebních daních, nikoliv to, jak se na tabákový výrobek dívá potravinový předpis (odvolatelem citovaná vyhláška) k provedení zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, zejm. pro zajištění jeho zdravotní nezávadnosti a pro tyto důvody v této oblasti práva má vlastní definice tabáku a tabákových výrobků. Jedná se o zcela odlišnou oblast právních vztahů a jejich regulace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 17/2013 – 179, bod 61 až 65). Stejně tak nemá v projednávané věci žádný právní význam, jak pro účely tohoto zákona definuje pojem „výrobek“ zákon o ochraně

průmyslových vzorů, aby průmyslový vzor mohl být zapsán do rejstříku. Nicméně ani této definici kontrolou zjištěný tabák neodporuje, jak vyplývá z protokolu o zkoušce vzorku provedené v celně technické laboratoři. Dle ní se v žádném případě nejedná o tabák ve stavu tak, jak byl sklizen, popř. upraven pro skladování a další průmyslové zpracování. Naopak je evidentní, že tento tabák již průmyslově zpracován byl. Jedná se o sušené plošné na různě velké fragmenty nepravidelně dělené části částečně odřapíkových tabákových listů, úlomků, s částmi žil a lamel (čemuž by odpovídalo označení tabáku v předloženém dokladu „strips“ = laminy). Pro to, aby předmětný tabák mohl být kouřen, ani žádnou další průmyslovou úpravu nevyžaduje, jak též vyplynulo z provedených zkoušek při kontrole odebraného vzorku - viz popis toho, jak musela celně technická laboratoř vzorek upravit, aby jej bylo možné kouřit. Žalovaný tak uzavřel, že se jedná o tabák ke kouření podle § 101 odst. 6 zákona o spotřebních daních. I směrnice Rady 2011/64/EU, ze dne 21. června 2011, o struktuře a sazbách spotřební daně z tabákových výrobků totiž považuje za tabák ke kouření veškerý tabák, pokud již nevyžaduje další průmyslové zpracování (srov. čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice), a to bez ohledu na to, zda vykouřen skutečně má být. Tedy např. je nabízen pro jiný účel či je dokonce pro tento účel znehodnocen. Tak jako dosavadní zrušená směrnice 95/59/ES i tato v čl. 17 písm. a) pouze umožňuje národním státům takový tabák ke kouření za jimi určených podmínek osvobodit nebo daň z nich vracet. V tomto směru však Česká republika nic takového neučinila. Není tedy významné, pro jaký účel žalobce tabák deklaroval. Jinými slovy i ke kompostování, hnojení, vykuřování skleníků apod. je třeba v České republice použít jen zdaněný tabák, je-li tabákem ke kouření. Stejně tak platí, že i takový tabák musí být nabízen k prodeji v uzavřeném jednotkovém balení a označen platnou tabákovou nálepkou. Z výše uvedeného vyplývá, že předmětný tabák ke kouření již pro konečného spotřebitele upraven je, neboť již nevyžaduje další průmyslové zpracování pro to, aby jej bylo možné kouřit, a v tomto stavu je také konečnému spotřebiteli nabízen. V tomto ohledu již není významné, že se tak děje v rozporu s jinými ustanoveními zákona, zda tyto úpravy provedl žalobce nebo již tabák v takovém stavu nakoupil, či při prodeji tento tabák dále upravuje tím, že individuálně výrobek odvažuje a balí (opět v rozporu se zákonem) konkrétnímu konečnému spotřebiteli nebo dochází v jeho provozovně ještě k další úpravě tohoto tabáku na řezačce, při níž vzniká jiný tabákový výrobek (rovněž v rozporu se zákonem), a to dle § 101 odst. 3 písm. c) bod 1 popř. 3 zákona o spotřebních daních. Je lhostejné, v jaké fázi této operace k této další úpravě tabáku dochází či v jakém vztahu jsou k odvolateli osoby, jež obsluhují řezačku. Rozhodné je, že v odvolatelově provozovně k této úpravě dochází (při níž vzniká nový vybraný výrobek), k této úpravě vytvořil podmínky a také z ní bere plody. Lze tedy uzavřít, že odvolatel skutečně skladoval (a nabízel k prodeji) tabák ke kouření dle § 101 odst. 6 věty poslední uvedené právní úpravy, popř. jej dále upravoval (viz výše) a stíhala jej tak povinnost při kontrole prokázat jeho zdanění v rozhodnutí popsáním způsobem, nebo jeho oprávněné nabytí bez daně. Této povinnosti nedostál, neboť předložený doklad – faktura neobsahovala všechny náležitosti podle § 5 (odst. 3 písm. d)).

Následně žalovaný krajský soud informoval, že ve věci samé, při níž bylo přijato předběžné opatření – zajištění vybraných výrobků – bylo pravomocně rozhodnuto o propadnutí těchto vybraných výrobků a to k datu 19. 5. 2015.

Při nařízeném jednání odkázal zástupce žalobce v plném rozsahu na důvody uvedené v žalobě. Zároveň poukázal na procesní návrhy učiněné po podání žaloby,

konkrétně pak návrh na provedení důkazu výsledkem svědků a listiny k podání předložené. K navrženým výsledkům svědků tak jak byly požadovány v podání ze dne 24. 2. 2015 a v podané žalobě uvedl, že svědci by při slyšení před soudem měli potvrdit, že skutečně pro tisk sdělili to, co je ve zmíněných člancích uvedeno. V závěru zástupce žalobce uvedl, že žalobce sám podnikal v době od léta 2013 do 12. 2. 2015, žalovaný vůči němu vydal řadu rozhodnutí o zajištění tabákových výrobků a to v průběhu celého tohoto období. Žalobce má proto za to, že nelze argumentovat tím, že po tak dlouhé době žalovaný neví, zda se jedná nebo nejedná o tabákové výrobky podléhající spotřební dani, neboť tuto záležitost už měl mít dávno vyřešenou. Nebyly tedy splněny podmínky, které zákon o spotřebních daních pro takový postup v § 101 stanoví. Dále se pak blíže zabýval novelou zákona o spotřebních daních ze dne 1. 7. 2015, poukázal na její hlavu VI., a ust. § 131b), kde je přesně stanoveno, co podléhá spotřební dani z tabákových výrobků a jedná se o stejné výrobky, které byly předmětem zajištění podle § 101 zákona o spotřebních daních žalobci. Zástupce žalobce poukazuje na to, že žalovaný nesprávně vychází v případech, kdy rozhodoval o zajištění před touto novelou, z argumentace vedoucí právě k novele, která nadále zahrnuje pod spotřební daň i výrobky zajištěné žalobci. Dále poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2015, čj. 5 Afs 26/2015-29, jímž tento soud předložil Soudnímu dvoru EU předběžné otázky, které by mohly vyřešit i to, zda správně byly žalobci zajištěny tabákové výrobky. Žalobce z uvedeného usnesení dovozuje, že výklad, který použil pro zajištění výrobků žalovaný, je nejasný, proto měl být vůči žalobci použit mírnější výklad, tedy výklad v jeho prospěch, případně by mělo být vyčkáno rozhodnutí Soudního dvora EU.

Pověřený pracovník žalovaného prohlásil, že žalovaný setrvává na svém názoru, že na projednávaný případ dopadá kompetenční výluka. V daném případě se jedná o rozhodnutí o zajištění výrobků, v tomto řízení pak bylo pokračováno a bylo vydáno rozhodnutí o propadnutí zajištěné věci. Protože byla podána žaloba směřující proti rozhodnutí o zajištění věci, v dalším řízení již žalovaný oprávněnost rozhodnutí o samotném zajištění neřešil. Dále uvedl, že pokud žalobce vzpomíná novelu zákona o spotřebních daních, je nutné zdůraznit, že § 131b) novely zákona se dané věci netýká. Pokud odkazoval zástupce žalobce na usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci předložení předběžných otázek, je třeba zdůraznit, že v tomto rozhodnutí daný soud nezpochybňuje daňové zařazení podle národního práva. Konečně pak uvedl, že zajištění je prvním úkonem před kontrolou, zda výrobky byly zdaněny, nebo nabyty bez zdanění. Jakkoliv se může zdát, že byly dováženy stále stejné výrobky, je nutné poukázat na to, že tyto nebyly správně popisovány, a nemohly být ihned zaříděny a muselo být o tom prováděno nejprve dokazování.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že celní úřad zajistil podle ust. § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních vybrané výrobky, neboť při kontrole žalobcovy provozovny – prodejny „EKO NATURAL“ v Jaroměři dne 5. 11. 2014 zjistil skladování tabáku, který při senzorickém posouzení vykazoval znaky tabáku ke kouření podle ust. § 101 odst. 3 písm. c) dané právní úpravy a kontrolovaná osoba nebyla na místě schopna prokázat jejich zdanění nebo

oprávněné nabytí za cenu bez daně způsobem, jak jej předpokládá ust. § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních – tedy bez dokladu uvedeného v ust. § 5 uvedené právní úpravy.

Institut „zajištění vybraného výrobku“ jakožto předběžného opatření hodnotil krajský soud jednak z pohledu ust. § 42 zákona o spotřebních daních a jednak z pohledu závazné judikatury Nejvyššího správního soudu.

Ustanovení § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních uvádí, že správce daně zajistí vybrané výrobky, jestliže jsou skladovány bez dokladu uvedeného v § 5 dané právní úpravy za předpokladu, že se nejedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu nebo není-li prokázáno oprávněné nabytí vybraných výrobků za ceny bez daně.

K povaze rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Afs 43/2007 – 72, v němž se zabýval soudní přezkoumatelností takového rozhodnutí a dospěl k závěru, že „*hlavním smyslem a účelem rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků je tedy bezesporu dočasné omezení či znemožnění dispozice těmito výrobky, čímž nepochybně dochází u vlastníka, oprávněného držitele či detentora zajištěných věcí k zásahu do jeho subjektivních práv k zajištěným věcem, neboť mu zabraňuje s věcmi podle své vůle nakládat. Současně však rozhodnutí podle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních nelze považovat za rozhodnutí znamenající konečný zásah do subjektivních práv dotčené osoby. Je zřejmé, že ustanovením § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních bylo kontrolnímu orgánu založeno oprávnění zasáhnout okamžitě při zjištění skutečností nasvědčujících porušení zákazu značení tabákových výrobků tak, aby byly zajištěny věci, jež se jeví být prodávány protiprávním způsobem, a zjištěny a úředním způsobem zaznamenány informace o porušení zákona, tedy zejména o tom, kdo, kdy, kde a za jakých okolností měl protiprávní způsob prodeje provádět. Je zároveň evidentní, že takovéto oprávnění kontrolní orgán zpravidla realizuje za nedostatku informací a v časové tísní, zejména tehdy, když skutečnosti nasvědčující porušení zákona zjistí při běžných kontrolních pochůzkách po místech, kde k porušení obvykle dochází, či při konkrétní předem připravené kontrolní akci, kterou koná na základě předem zjištěných indicií či poznatků. Z toho plyne, že kontrolní orgán nemůže – a nelze to po něm ani spravedlivě požadovat – zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda došlo k porušení zákona, s naprostou jistotou a ve všech detailech, nýbrž zpravidla pouze s určitou mírou pravděpodobnosti a někdy jen v základních rysech. Je proto možné a nikoli nepravděpodobné, že někdy dojde k zajištění věcí, které ve skutečnosti nejsou prodávány v rozporu se zákonem (např. nejde o vybrané výrobky, podléhající spotřební dani ve smyslu § 101 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních).“ K tomu Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku doplnil, že by nebylo „ostatně ani smysluplné, aby zákon vydání rozhodnutí o zajištění věcí automaticky spojoval se zahájením řízení o přestupku či jiném správním deliktu týkajícím se těchto věcí - jak již výše nastíněno, ne vždy se v případě, že došlo k zajištění věcí, muselo ve skutečnosti jednat o věci prodávané v rozporu se zákonem; pokud se o takové věci nejednalo a po jejich zajištění to bylo shledáno (třebaže v okamžiku zajištění se kontrolní orgán domníval, třeba i z dobrých důvodů, že o protiprávně prodávané věci se jedná), nebylo by účelné a ani přípustné řízení o správním deliktu konat“.*

Obdobně se vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 6. 2006 č. j. 2 Afs 198/2005, kde k povaze zajištění vybraných výrobků uvedl, že jeho účelem je „zajistit věci u kterých je potřeba prověřit, zda daňová povinnost byla splněna a zabránit tak případnému jednání, které by toto zjištění znemožnilo. Z toho plyne, že kontrolní orgán nemůže – a nelze to po něm ani spravedlivě požadovat – zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda došlo ke splnění daňové povinnosti, s naprostou jistotou a ve všech detailech, nýbrž zpravidla pouze s určitou mírou pravděpodobnosti a někdy jen v základních rysech. Je proto možné a nikoli nepravděpodobné, že někdy dojde k zajištění věcí, u kterých daňová povinnost splněna byla nebo k jejíž správě nejsou celní úřady příslušné. Zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku trvá do doby, než je pravomocně rozhodnuto o jejich propadnutí nebo zabrání, případně do doby, kdy se prokáže, že u nich nedošlo k porušení zákona o spotřebních daních. Rozhodnutí o zajištění věci tak v žádném případě nepředjímá meritorní vyřešení sporu, a pokud se následně zjistí, že u předmětného zboží byla daňová povinnost splněna, případně, že pro správu daně u konkrétního zboží není celní úřad příslušný (§ 140 zákona o spotřebních daních), musí celní úřad na tyto skutečnosti odpovídajícím způsobem reagovat: Rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, pokud se prokáže, že s vybranými výrobky nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních nebo že dopravní prostředek nedopravoval takové výrobky, musí být zrušeno písemným rozhodnutím a toto rozhodnutí musí být doručeno kontrolované osobě; pokud rozhodnutí o zajištění bylo zrušeno, musí být kontrolované osobě zajištěné vybrané výrobky nebo dopravní prostředek bez zbytečných průtahů vráceny v neporušeném stavu; o vrácení se sepíše protokol. Při zjištění své nepřislušnosti (např. z důvodu podle § 140 zákona o spotřebních daních) pak je celní úřad povinen věc postoupit příslušnému správci daně a o postoupení informovat daňový subjekt (§ 22 odst. 1 d. ř. per analogiam). Z výše uvedených důvodů byl tedy celní úřad příslušný předmětné výrobky zajistit.“

Na základě naznačených skutečností a právních závěrů lze tedy přisvědčit názoru žalovaného, že řízení o zajištění vybraných výrobků dle ust. § 42 zákona o spotřebních daních je řízením předběžným a tudíž příslušný správní orgán vychází při aplikaci daného ustanovení ze skutečností, které nejsou postaveny najisto. Správní orgán tedy pouze posuzuje, zda zjištěné skutkové okolnosti svědčí či nesvědčí ve prospěch závěru, že zákon o spotřebních daních byl porušen. Nelze tedy na kontrolním orgánu požadovat, aby s jistotou uzavřel, že se v daném případě jedná o výrobky podléhající spotřební dani. Správní orgán tedy musí mít s přiměřenou pravděpodobností za to, že se o tabákový výrobek ve smyslu zákona o spotřebních daních jedná.

Krajský soud hodnocením shora prezentovaných skutkových okolností projednávané věci dospěl k závěru, že postup celního úřadu odpovídal při vydání rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků jak zákonné právní úpravě, tak i požadavkům daným závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z protokolu o místním šetření sepsaného dne 5. 11. 2014 vyplynulo, že celní úřad v provozovně žalobce na adrese Husova 148, Jaroměř, při místním šetření zaměřeném na prověření zdanění skladovaných vybraných výrobků – tabáku v souladu s ust. § 5 zákona o spotřebních daních zjistil skladování zboží, u něhož na základě jeho struktury, konzistence, barvy a vůně pojal podezření, že se jedná o vybraný výrobek – tabák ke kouření, ve smyslu ust. § 101 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních

daních. Při místním šetření jednal celní úřad s prodavačkou žalobce – paní D. D. V rámci provedené kontroly byly v provozovně zjištěny celkem 2 igelitové pytle, 1 plastový box 1 kartonová krabice obsahující tabákové listy shora specifikované. Zjištěný tabák nebyl skladován a nabízen k prodeji ve formě celistvých listů, ale již částečně děleném stavu. Část tabákových listů byla uložena v plastovém boxu bez označení v regále. Igelitový pytel a kartonová krabice s tabákovými listy byly uloženy v přilehlé místnosti, která je součástí provozovny, a taktéž nebyly nijak označeny. Zboží bylo zváženo na provozní elektronické váze v provozovně, celková váha činila 22,57 kg. Pro účely expertízy byl ze zjištěného množství tabáku v provozovně v souladu s ust. § 82 daňového řádu odebrán vzorek. Prodavačka žalobce, paní D., byla následně vyzvána k předložení nabývacích dokladů ke zboží. Na výzvu předložila kopii faktury ze dne 18. 3. 2014 a ze dne 1. 4. 2014. Na dotaz celního úřadu, zda se jedná skutečně o tabák ke kouření, uvedla, že tabákové listy jsou nakoupeny jako hnojivo nebo stelivo a k jakému účelu ho používají zákazníci, neví. Dále z místního šetření vyplynulo, že na provozovně se mimo nabízeného zboží nacházel ještě přístroj – „drtička“ k drcení a řezání tabáku. Prodavačka sdělila, že přístroj neobsahuje, nicméně za drcení tabáku si účtuje podle drceného množství většinou 10 Kč. V prodejně se nenacházelo žádné jiné zboží. Celní úřad při kontrole uzavřel, že k předmětnému zboží nebyly předloženy žádné nabývací doklady, které by prokazovaly zdanění spotřební daní nebo oprávněné nabytí za cenu bez daně. Tím došlo dle celního úřadu ke splnění podmínek stanovených v § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních a celní úřad proto provedl zajištění specifikovaných vybraných výrobků. Ze správního spisu je dále zřejmé, že v návaznosti na provedené místní šetření vydal celní úřad rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků – tabáku. Současně je ze správního spisu zřejmé, že v průběhu místního šetření nebyly ze strany žalobce podány žádné návrhy ani vzneseny jakékoliv výhrady nebo námitky proti postupu celního úřadu.

Krajský soud posouzením skutkových okolností této věci přisvědčil názoru žalovaného, který v postupu celního úřadu neshledal žádné znaky nezákonnosti.

Ze skutkových okolností projednávané věci je totiž zřejmé, že celní úřad při místním šetření zjistil, že žalobce má ve své provozovně uskladněný tabák, který nebyl skladován a nabízen k prodeji ve formě celistvých listů, ale již částečně děleném stavu. Provedl ohledání, a na základě struktury tabáku, konzistence, barvy a vůně, dospěl k předběžnému závěru, že se může jednat o vybraný výrobek – tabák ke kouření ve smyslu ust. § 101 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních, který stanoví, co se pro účely tohoto zákona rozumí tabákem ke kouření. Definice tohoto institutu je pak dále rozvedena v odst. 6 daného ustanovení § 101, která za tabák ke kouření označuje pro účely tohoto zákona také výrobek, který je určen k jinému účelu než ke kouření a současně je možné tento výrobek kouřit a je upravený pro prodej ke konečnému spotřebiteli. V intencích této zákonné úpravy pak celní orgán na základě svých profesních zkušeností po vizuálním a senzorickém posouzení pojal podezření, že se může jednat o tabák ke kouření. Tento postup nikterak nevybočuje z mezí stanovených jak zákonem o spotřebních daních, tak i judikaturou Nejvyššího správního soudu shora vzpomínanou. Celní orgán tedy nemohl – a nebylo možno to po něm ani spravedlivě požadovat – zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda se s naprostou jistotou a ve všech detailech jedná o výrobek, který je předmětem spotřební daně. Jeho postup nevybočoval ze zákonných mezí, když pouze s určitou mírou pravděpodobnosti dospěl k závěru, že jsou v daném případě splněny

podmínky pro zajištění, neboť předmětem daného šetření může být tabák ke kouření ve smyslu ust. § 101 zákona o spotřebních daních. Celní orgán přitom provedl takové hodnocení rovněž na základě zjištění, že předmětem ohledání nebyly celé listy tabáku, ale „sušené plošné na různě velké fragmenty nepravidelně dělené části zřejmě odřapíkovanych i neodřapíkovanych tabákových listů, úlomků, možná i části žil a lamel“. Na základě tohoto zjištění pak dospěl k závěru, že se již nejedná o surový tabák, nýbrž výrobek vzniklý na základě určitého zpracování surového tabáku. Ani této úvaze nelze nic vytknout a lze pouze konstatovat, že vyplynula ze sensorického ohledání tabáku v místě šetření. Celní orgán tak postupoval s vědomím, že jsou splněny podmínky pro aplikaci ust. § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, které za předmět zajištění označuje právě vybraný výrobek.

Krajský soud na základě uvedeného nemohl přisvědčit žalobní námitce, dle níž žalobce odkazuje na definici výrobku obsaženou v zákoně č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů. Ust. § 2 dané právní úpravy totiž zřetelně uvádí, že definice pojmů pod jednotlivými písmeny tohoto ustanovení jsou určeny pouze pro účely tohoto zákona. Nelze tedy dovodit, že definice výrobku, jak je uvedena, by mohla být aplikovatelná i na zákon o spotřebních daních. Stejně stanovisko platí i pro aplikaci vyhlášky č. 344/2003 Sb., na daný případ. Rovněž tak odkaz žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 24. 6. 2005, č. j. 5 Afs 161/2004-66 – nemůže shora vyslovený názor vyvrátit. Jak již bylo konstatováno, celní úřad na základě sensorického posouzení dospěl k závěru, že se nejedná o surový tabák, ale již o výrobek, neboť tabákové listy byly již děleny a některé i odřapíkovány. Pokud tedy Nejvyšší správní soud za výrobek označuje surovinu, která je nějakým způsobem opracovávána, pak nelze než uzavřít, že části listů tabáku, které byly předmětem místního šetření, jevíly známky opracované suroviny, tedy výrobku.

Žalobce dále v podané žalobě odkazuje na laboratorní analýzy týkající se jiných odebraných vzorků tabákových listů. K tomu krajský soud uvádí, že se nejedná o vzorky zajištěné při místním šetření dne 5. 11. 2014. Pokud tedy žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 60/2013-31, nelze než konstatovat, že daný judikát není na projednávanou věc použitelný. Hovoří totiž o situaci, kdy odvolací orgán rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí o zajištění v době, kdy již byly známy výsledky laboratorních rozborů odebraných vzorků. Nejvyšší správní soud žalovanému vytkl, že v odvolacím řízení pominul doklady, které zdanění výrobků mohou prokazovat. Taková situace však v současně projednávané věci nenastala. Pokud žalobce pouze poukazuje na značné množství laboratorních analýz u zajištěných stejných listů tabáku, nelze než konstatovat, že pro danou věc jsou rozhodující pouze laboratorní rozborů vzorků odebraných z tabákových listů při místním šetření shora uvedeného data.

Dále se krajský soud zabýval další podmínkou, která musí být při zajištění vybraného výrobku ve smyslu ust. § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních splněna, a tou je jeho skladování bez dokladu uvedeného v § 5 dané právní úpravy. Z protokolu o místním šetření krajský soud zjistil, a tato skutečnost nebyla žalobcem nikterak zpochybněna, že ke zboží nebyly předloženy žádné nabývací doklady, které by prokazovaly zdanění spotřební daní nebo oprávněné nabytí za cenu bez daně. I tato zákonná podmínka podmiňující zajištění vybraného výrobku byla ze strany celního úřadu splněna, když žalobce nepředložil při místním šetření daňový doklad

obsahující údaje o výši spotřební daně celkem (ust. § 5 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních).

Krajský soud přihlédl při svém rozhodování i k námitce žalobce, při níže odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu 29. října 2015, č. j. 5 Afs 26/2015 – 29. Měl za to, že na základě principu in dubio pro mitius je na místě již na základě shora uvedeného usnesení Nejvyššího správního soudu žalobě vyhovět. K tomu zdejší soud uvádí, že vzpomínané usnesení se dotýká sice otázky tabákových výrobků, ovšem nikoli jejich zajištění, nýbrž již jejich propadnutí. Lze tedy konstatovat, že dané usnesení Nejvyššího správního soudu nemůže být samo o sobě podkladem pro vyhovění žalobním námitkám.

Na základě uvedených skutečností a závěrů dospěl krajský soud k jednoznačnému závěr, že celní úřad vydal rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Má přitom za to, že předložené a hodnocené důkazy byly pro takto učiněný závěr dostačující. Naopak nepřisvědčil návrhu žalobce, dle něhož by jeho žalobní tvrzení mohly prokázat další navrhované důkazy ve formě svědeckých výpovědí F. H., R. N. (zaměstnanců celní správy), kteří by dle sdělení žalobce měli před soudem potvrdit, že pro tisk skutečně sdělili to, co bylo následně v novinových článcích uvedeno. Za důkazy, které by podpořily žalobcovy námitky, nelze ani označit navrhované novinové články a právní rozbor vládního návrhu novely zákona o spotřebních daních. Návrh na provedení těchto důkazů ve formě svědeckých výpovědí a novinových článků považuje krajský soud za nedůvodný, proto návrhu nevyhověl. Pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků je rozhodující splnění podmínek shora specifikovaných. Krajský soud dospěl k nepochybnému závěru, že tyto podmínky byly splněny a celní úřad postupoval zcela v intencích ust. § 42 zákona o spotřebních daních. Tento závěr nemohou vyvrátit výpovědi svědků týkající se jejich tvrzení ve sdělovacích prostředcích či samotné novinové články a právní rozbor vládního návrhu novely zákona o spotřebních daních. Proto krajský soud při nařízeném jednání návrh na provedení těchto důkazů zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývá, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 15. dubna 2016

Mgr. Marie Kocourková v. r.
předsedkyně senátu